

Kauhujen yö

Öli synkän sysimystä syysyö. Myrsky ulvoi rähjäisissä nurkissa, autiot talot tuijottivat pimeyteen tyhjin silmin, ovet klonksuivat joten kuten, savupiiput sortuivat, seinät halkeilivat. Kaikesta näki, ettei rakennushallituksen pääjohtaja ollut virantoimituksessa.

Mutta synkän sysimystässä syysyössä taivalsi yksinäinen hahmo, vastatuuleen, rännän räiskähdellessä jäyhille kasvoille, piipun tuskin tuprutessa suu-
pielessä. Tuo suuri yksinäinen oli Kalevi Sorsa, joka tuulta ja tuiskua uhmaten oli menossa Koivistolle kylään.

Matka oli pitkä ja vaivalloinen. Siksi pääministeri päätti oikaista hautuumaan poikki. Luurankojen vaimea kolina ruumis-
huoneen kaapeissa sekoittui ujeltavan tuulen vongahteluihin pääkallojen tyhjissä silmänaukoissa. Valkeita hahmoja vilahdelti puiden lomassa, fosforista hohdetta kumotti sieltä täältä, Rauni-Leena Luukanen istui penkillä. Mutta pääministeri ei siitä välittänyt, hän oli matkalla Koivistolle kylään.

Päästyään kalmistosta Sorsa putosi viemäriin. Siellä oli ennestään vaaleanpunainen kaksikärsäinen elefantti, mutta Sorsa pääsi ähkimään sen ohi peremmälle kloaakiin. Hän lähti ryömimään summittaiseen suuntaan ahtaassa tunnelissa. Sisiliskot ja boakäärmeet luikersivat lukinseittien sotkeman liituraitapuvun selkämyksellä ja gigantosaurukset yrittivät lävistää pienen ihmispolon valtavilla torahampaillaan.

Ennen pitkää Sorsa huomasi eksyneensä tunneliin. Valonsäde-
dettäkään ei pilkottanut mistään, rotanraatoja vain lellui ällöttävän vihertävässä laskivedessä.

Mutta pääministeri kun oli, Sorsa ei hellittänyt. Hän jatkoi eteenpäin, vaikka välillä viemä-
rin pohjalla vaaniva tappajahai söi häneltä yheksän varvasta. Lopulta vastaan tuli harmaa kiviseinä. Sisulla hän painoi siitäkin läpi, ja huomasi joutuneensa minkkitarhaan. Tarhuri tarttui häntä oitis koivista kiinni, retuutti julmasti, nylki elävältä ja

johdatti 20 000 voltia siitä viimeisestä varpaasta sisään ja toisesta korvasta ulos.

Energiasta selvittyään Sorsa kysyi neuvoa paikalle sattuneelta mielipuolitohtori Jekylliltä. Jekyll nosti kättään konemaisesti ja sanoi: ”Tuonne!”

Mutta tuolla ei ollutkaan Linna, vaan raivohullu psykopaattimurhaaja, joka oli vetänyt päähänsä kuminaamarin ja 20 denierin sukkahousut. Psykopaatti ajoi Sorsaa takaa kolmen korttelin verran ja heitteli perään puukkoja, jotka lävistivät mm. povitaskussa olleen jäsenkirjan, takaa päin.

—Hupsista sentään, ajatteli silloin jo tyyneydestään tunnettu Sorsakin, mutta puski eteenpäin.

Ja vihdoin viimein. Linna näkyi. Se oli aivan edessä, hän oli pääsemäisillään perille.

Mutta juuri kun hän oli avaa-
massa porttia, väliin kiilasi maailman kaikista kauhuista kamalin: A. Karjalainen ja mustat miehet mustien hevosten vetämissä vaunuissa.

Tuota kokemusta Kalevi Sorsa ei enää kestänyt. Hänen tukansa muuttui silmänräpäyksessä valkoiseksi, hän nielaisi piipunsa, repi hysteerinseä kravattinsa ja vaipui lamautuneena Linnan portinpieleen sopertaen käsittämättömiä sanoja mustista hevosista, jotka tulivat hänen ja Maunon väliin.